

„Reménységgel eltelve békében lépünk be
az Úr örömébe!”
(Konstitúció 47. pont.)

Kulcsár Magdolna M. Terézita Boldogasszony Iskolanővér

86 évesen, szerzetességének 60. évében, 2023. február 17-én hazatért
a Mennyei Atya házába.

Temetése 2023. március 8-án 10:45-kor lesz a Rákoskeresztúri Új Köztemetőben (Budapest X. Kozma utca 8-10.). Életéért hálaadó szentmisét mutatunk be ugyanaznap reggel 6.25-kor, a Patrona Hungariae Katolikus Iskolaközpont kápolnájában (Budapest IX. Knézich u. 3-13.)

M. Terézita nővér 1937. március 8-án született Balatonmagyaródon, földműves szülők gyermekeként. Öt éves volt, amikor édesapja meghalt a háborúban. Édesanyjuk nagyon nehéz körülmények között nevelte két gyermekét. A nyolc osztály elvégzése után otthon segített a nehéz mezőgazdasági munkában. Még tanulmányai alatt, 1950-ben találkozott a lelkigyakorlatot vezető Iskolanővérekkel. Ekkor fogalmazódott meg benne először, hogy szerzetes szeretne lenni. Ez a vágya több mint tíz évvel később teljesülhetett be, amikor belépett a nővéreközösségbe. Isten iránti szeretete vonzotta őt a szerzetesi életre, és ezen az úton lelkiatyja volt nagy segítségére.

1963. augusztus 16-án tette le első fogadalmát. Nagy odaadással végzett szolgálataival, egész életét végigkísérő derűvel segítette nővértársait, eleinte takarítóként, később konyhai dolgozóként. 1961 és 1963 között a budapesti közösség tagja volt, majd a debreceni rendházban folytatta szolgálatát. Nyugdíjba vonulása után a debreceni szeretetotthon lakója lett. 2012 nyarán költözött a budapesti Nikodémus Szeretetotthonba, követve idős debreceni nővértársait. M. Terézita nővér ajándékként élte meg, hogy szobájának ablakából éppen a nővérkápolnára látott. Mindig boldoggá tette, amikor gyerekekkel találkozott, akik egyszerűen csak Terézke néninek szólították. Különösen a legrászorultabbakon esett meg a szíve: gyakran édességgel lepte meg őket, vagy uzsonnát készített nekik. Volt olyan „árvája”, aki háromgyermekes édesanyaként is tartotta vele a kapcsolatot. A kicsik között még élete vége felé is elevenné vált. Megszokott látvány volt számunkra, hogy a budapesti rendház ebédlőjének ablakán keresztül beszélgetett a kis diákokkal. Hálásak vagyunk, hogy ismerhettük Terézita nővért, és nap mint nap láthattuk rajta azt a belső örömet, amelyről egyszer így írt: „Békét találtam Jézus közelségében, és itt érzem jól magam a közösségben, Jézus oltalmában. Azóta is Ő a boldogságom és mindenem.”

A feltámadás reményében búcsúznak tőle nővértársai, családtagjai és mindazok, akik szerették és tisztelték.